

Желалъ сѣмъ, впрочемъ, до тозъ часъ
Да узнаѣхъ личността му.
Но ей случи се изведнѣжъ
Та четохъ драмитѣ му тамо
И виждамъ вече че тоя мѣжъ
По-непознатъ ми още става.

Желанието ми се отби
Познанство съ него да направѣхъ
И се страхувамъ да не би
И името му да забравѣхъ

VI.

За фанфаронътъ Б.

(Срѣдство да идешъ на напредъ.)

Какъ! Викналъ единъ орелъ
Въ удивление дълбоко,
Кога жабата съзрѣлъ
На едно дърво високо.
Ази мисляхъ до тозъ часъ,
Че крилатитѣ, кат' насъ
Могатъ само да се вдигатъ
И до тука да пристигатъ!
Ами ти! . . . Нѣма ли страхъ,
Че ще паднешъ пакъ въвъ прахъ,
Ти — една нечиста жаба,
Хрома, клинава и слаба?
Какъ хвърка ти?

— Азъ пълзяхъ.

VII.

На „покрита храбрость“

Това ѣ една поема;
Въвъ нея смисълъ нѣма,
Но има силна доза
Отъ глупости и проза.